

PORTRÄTTET

INGA-BRITT AHLENIUS

TEXT MARIANNE WESTERLUND. FOTO ÅSA SÖSTRÖM

En vårdag, när luften här på ön är sprängfylld av fåglarnas parningslåten och scillan ligger som en blå matta utanför fönstret, ringer jag upp Inga-Britt Ahlenius i New York. Kontrasten kunde inte ha varit större. Inga-Britt sitter på 35:e våningen i sitt tjänsterum på FN, och kan se Atlanten som en liten glänsande strimma långt borta genom sitt fönster. Genom telefonluren hörs bakgrundsljud av tjock trafik och tjutande sirener.

– Åh, så härligt, utbrister hon, när jag berättar om världsetat här. Tänk maj på Gotland med närtorgslid och orkidéer...

Det är nu tre år sedan Inga-Britt blev spörsmål av USA:s rikspolischef David Walker. Inga-Britt befann sig då i Kosovo för att under FN:s ledning hjälpa till att bygga upp en oberoende revision där Walker ville rekrytera Inga-Britt till posten som undergeneralokostörare för FN:s insommission, organisationens tredje högsta ämbetspost. Hon har nu kommit till halvtid i sitt kontrakt. Arbetsavspjörarna, säger hon, skjuter sig inte så mycket från ären som chef för Rikskommissionsverket i Sverige.

– Skilnaderna är, att här är det världen, inte Sverige, som är arenan. I Sverige hade vi kontor i Jönköping, Uppsala och Karlstad. Här ligger våra kontor i Wien, Genève och Nairobi.

FN verkar i många länder där det finns krig, katastrofer och konflikter. Där infrastrukturen brutit samman och inget fungerande bankväsen finns. Inga-Britts arbete är att skapa förtroende för FN och att se till att medlemsstaternas pengar kommer dit de ska och används på rätt sätt.

– Det är fantastiskt att leda den spjörften. Det är spännande att gå till jobbet varje dag.

Arbetsdagarna är tuffa. Som ledare och chef för 350 personer över hela världen arbetar hon i snitt tio till tolv timmar per dag och slutar sällan före sju på kvällen. Men det går bra. Hon håller sig i form genom att gå till jobbet och varje helg tränar hon på gym. Det var värre fört, säger hon, när kontraktet var som vänt. Då jobbade hon långa kvällar och även nätter.

– Men nu, nära 70, har jag en livslång erfarenhet med en välmädat härdtråk. Efter 60 skär en kraftig utveckling. Jag har mött det mesta tidigare. Fört de intellektuella samtalen, samlat och hört många erfarenheter. Sakar tar inte så lång tid längre.

Inga-Britt har ett språk rik på bilder. När hon talar ser man tydligt det inre landskap hon skildrar. Självt tycker hon att hennes språk blivit torftigt, att hon närapå tappat förmågan att läsa litteratur med alla brövar av tjänstledanden som måste gå igenom varje dag. Hon älskar New Yorks kulturella utbud, och då särskilt musik. Innan hennes tjänstgöring är slut i juli 2010 vill hon ha hunnit besöka 100 föreläsningar på Metropolitan.

– Igår gick jag på en matinföreläsning. Jag fick en stäplats under taket och lysnade på Babine. På kvällen var jag på en balett. Utsbudet här är enormt.

Hur hamnar en liten flicka, som växte upp

långt inne i de värmändska skogarna med berättelser om vittor, häxor och älvar, på en av världens mest prestigefyllda poster? Som upplevde solens storbloss i vattnet, dottern av farmorn nybakade bröd och sagolika vintrar med eggande skuggbilder på väggarna som fullmånen kastat in? I Inga-Britts minne ligger det bara några ågtonblick mellan då och nu, där hon sitter på sitt tjänsterum i en världsmetropol omgiven av all broskvärd teknik.

– Jag hade inte kunnat tänka tanken att hemma här på FN när jag växte upp. Vad ska du bli när du blir stor, frågade folk. Professor i historia, svarade jag. Att flickor skulle göra karriär fanns inte i min generation. Jan Eliasson visste som barn att han ville bli något stort. För mig var den horisonten stopplik.

Den oskuldsfullhet som präglade Inga-Britts barndom i 40-talets Värmland, med basala värden som talade om vad som var rätt och fel grundade det civiliserings som är så utmärkande för henne.

– Om man kommer från en politisk miljö, lär man sig tidigt att manipulera, förtälla sig, kompromissa, skaffa sig fördelar. Jag hade aldrig sett det mönstret. Mina värderingar var enkla och klara. Man gör sin plikt. Man följer sin inre kompass.

– Är du aldrig rädd?